

Az akácellenességről

BABOS IMRE

a mezőgazdasági tudományok doktora

Az ország erdőterületének $\frac{1}{7}$ -ét, a 6 homoki erdőgazdasági táj erdőségeinek (ezeken található az ország erdőterületének $\frac{1}{6}$ -a) 44,5%-át az akác foglalja el. Növekedésének aránylagosan gyors lefolyása, számottevő ellenségeinek hiánya, faanyagának értékessége mellett vélt talajjavító képessége, csemete-nevelésének, erdősítésének egyszerűsége azok a tényezők, amelyek hatalmas területarányához juttatták. A termőhellyel szembeni igénytelenségének tévhitét az országszerte fellelhető „akáctemetők“ időközben már alaposan meg-tépázták.

Nem voltam és nem leszek az akácellenesség hirdetője. Számos, egykor értékes gyöngyvirágos tölgyes-nyáras átakácosításában volt tevőleges részem, s amikor rádöbentem arra, hogy helytelen úton járok: az akácnak egyébként már nem megfelelő termőhelyeken az akáccal elegyes fenyvesek igehirdetőjévé váltam.

Egyetértek *Keresztesi Bélával* abban, hogy a gyenge termőerejű, mindössze az V—VI. termőhelyi osztályokhoz tartozó vagy azokon túl már csak az akáctemetők közé sorolható állományok átalakítása területnagyságuk miatt is megfontolandó feladat. Ezeket az akácosokat az Erdőművelési Utasítás „előfordulás-soknak“ keresztelte el, megtagadva tőlük még a kultúr erdőtípusokhoz tartozás jogát is. Helytelen az utasítás szerint a perjefüves, a gyöngyperjés, siskanádas vagy már csak a visszatért ősnövényzet magyar csemekeszes társulásával jellemezhető akácosok fenntartása, akáccal történő felújítása. Ilyenek területét fafajcsere útján kell a népgazdaság számára hasznosabbá tenni.

Ezzel lényegében már el is intézhetném a IV. termőhelyi osztálynál gyengébb minőségű akácosok sorsát, miután előfordulásai kivétel nélkül a felsorolt kultúr erdőtípusok valamelyikébe sorolhatók. Nem kívánok azonban ezzel az egyszerű, kézenfekvő lehetőséggel élni, hanem bizonyítani szeretném „Az Erdő“ 1959. évi áprilisi számában leírt álláspontom helyességét.

Az említett tanulmány első oldalán becslésen alapuló táblázatban ismertetem a 6 homoki erdőgazdasági táj akácosainak termőhelyi megoszlását. A becslésben az egyes tájakat legjobban ismerő erdőművelőink segítettek engem. *Keresztesi Béla* jogos kétkedése után *Bontay Ferenc* segítségével megkíséreltem, hogy üzemi adatok alapján bontsam szét termőhelyi osztályok szerint az akácosokat. Minthogy az akáctemetőket az üzemtervek részben a parlagok között tárgyalják, nem adhatnak teljes képet az átalakításra javasolt területekről az V—VI. termőhelyi osztályú akácosok. Az adatok kigyűjtése rendkívül fáradságos és időigényes. Jelenleg mindössze 3, azonban ebből a szempontból a legérdekesebb homoki táj szétbontása áll a rendelkezésemre (1. sz. táblázat).

A tájak összes területét *Magyar János* 1949-ben elkészített kataszteri összeállítás alapján összegeztem, a százalékos adatokat a ténylegesen üzemtervezett területekből számítottam ki. Előbbiekben nyilván az erdőhöz tartozó egyéb területek is szerepelnek, utóbbiak pedig nem szolgáltatják valamennyi, főleg nem a magánerdők akácosainak a területét.

Ha a parlagként nyilvántartott akáctemetőkre tájanként 2—4%-ot számítanánk, a becsléssel szemben lényegesebb eltérést csak a Tengelici homokon találhatunk.

Erdőgazdasági táj	Erdősült terület ha	Akác terület-arány %	Üzemterv szerint az akácokosok területéből						Általam becsülve		
			I.	II.	III.	IV.	V.	VI.	I—II.	III—IV.	V—VI.
			termőhelyi osztályhoz tartozik %						tho. terület %		
Duna—Tisza közli homoktáj	70,393	62,2	0,9	8,0	23,9	26,2	22,2	18,8	20	30	50
Pusztavacs nélkül			0,7	7,0	21,4	26,8	23,6	20,5			
Kisalföldi homok	6,483	59,3	—	1,4	2,8	32,9	45,8	17,1	—	30	70
Tengeliczi homok	4,310	37,8	0,7	11,1	30,6	29,1	17,1	11,4	30	30	40

A 2. táblázatban néhány, nagyobb erdőtest akácosainak termőhelyi osztályok szerinti területarányát ismertetem.

2. táblázat

Erdőgazdasági táj	Községhatár	Üzemterv szerinti akácokos terület						
		Összesen	ebből					
			I.	II.	III.	IV.	V.	VI.
		ha	termőhelyi osztályhoz tartozik %					
Duna—Tisza közli homokhát	Ásotthalom	1,473	—	0,1	13,6	23,5	34,6	28,2
	Bugac	1,918	—	3,2	22,1	31,1	22,9	20,7
	Császártöltés	1,601	—	18,5	25,5	30,2	18,6	7,2
	Csévharaszt	1,666	—	6,5	27,7	21,2	28,2	16,4
	Kiskunhalas	2,437	1,3	3,8	10,7	17,3	30,4	36,5
	Kunadacs	579	—	7,3	10,5	22,8	20,8	38,6
	Kunpeszér	745	4,8	15,3	21,7	24,6	17,0	16,6
	Nagykörös	1,425	—	5,3	14,1	34,5	35,3	10,8
	Pusztavacs	3,436	2,4	16,2	44,1	22,8	10,5	4,0
	Tompa—Kelebia	2,194	1,6	5,8	12,9	24,9	24,9	29,9
Kisalföldi homok	Gönyű	640	—	—	2,0	19,4	49,6	29,0
	Szöny	346	—	—	—	51,7	48,3	—
	Bikács—Nagykér—Vajta	935	—	11,8	24,6	33,2	16,9	13,5

Az eltérések a rendelkezésre álló termőhelyek értékétől függően még tájon belül is lényegesek, jöllehet a parlagként nyilvántartott akácmetetők terület-százalékával változó mértékben helyesbítésre szorulnak.

A pusztavacsi erdő kedvező termőhelyi osztály megoszlása magyarázatot kíván. A község határában annak idején a földreform novella kijátszása érdekében mintegy 3000 ha búzatermő szántóföldet ültettek be akáccal. Ez magyarázza ott a termőhelyi osztályok szerinti kedvezőbb megoszlást, igazolva egy régebbi, vitatott megállapítást is: jó erdőt csak jó termőhelyen remélhetünk.

Sajnos, nem lehet *Keresztesi Béla* érdekes és értékes adatfeldolgozását az enyémmel összehasonlítani. A föld termékenysége nem követi a közigazgatási határokat, s a megyék szerinti akácadatok nem használhatók fel az erdőgazdasági tájak elbírálására. Bács-Kiskun megyében pl. a Duna árterének akácosai javítják a termőhelyi osztályok szerinti területarányokat.

Figyelemre méltó *Keresztesi Bélának* az ország összes akácosára vonatkoztatott azon megállapítása, mely szerint „a jó és közepes akácokos közül a sarjeredetűek termőhelyi osztályai általában magasabb, mint a mageredetűeké“, a rossz akácokosoknál „pedig ennek az ellenkezője“ tapasztalható.

A homoki erdőgazdasági tájakra vonatkoztatva erről a 3. táblázat adatcsoportosítása tájékoztat bennünket.

Mint látható, nem mindenhol érvényes ez a megállapítás a homoki erdőgazdasági tájakon. Termőhelyeik értéke annyira változó, hogy ez másként nem is lehetséges.

Erdőgazdasági táj	Az akácokosok üzemtervezett területéből		termőhelyi osztályok szerinti területarány					
	eredet	terület ha	I.	II.	III.	IV.	V.	VI.
			tho. %					
Duna—Tisza közti homokhát	Mag	12,128	0,6	8,8	27,1	25,9	20,0	17,6
	Sarj	17,857	1,2	7,4	21,8	26,4	23,6	19,6
Kisalföldi homok	Mag	194	—	2,6	2,0	25,7	51,1	18,6
	Sarj	1,206	—	1,3	2,9	34,2	45,2	16,4
Tengeliczi homok	Mag	465	0,6	6,2	33,7	26,1	21,8	11,6
	Sarj	876	0,9	13,5	29,0	30,4	14,6	11,6

Egyébként évek óta dolgozik *Járó Zoltán* a hazai fafajok tápanyagigényének, főleg a tápanyag visszaszolgáltatásának exakt adatokra támaszkodó bizonyításán. Az erdei alomról szóló — Az Erdő hasábjain megjelenő — tanulmányában kimutatja, hogy az akác csak abban az esetben és formában talajjavító, ha más fafajhoz elegyítve annak a nehezen bomló alomkorhadását segíti elő. Elegyetlenül még a neki megfelelő termőhelyen sem javítja a talajt. Lehullott, aránytalanul csekély mennyiségű (ha-ként 26—27 q) lombtömege a kis C:N arány és a csövekbe görbülő, levegőtől jól átjárt levelek gyors bomlása következtében már a következő nyár végére maradéktalanul elhasználódik s ettől kezdve a talaj — eredetileg is megvolt — humuszkészletét apasztja az akác.

Kedvező termőhelyen, bőséges humusztartalék esetében természetes, ha a kiépült gyökérzetű sarjak nagyobb fatömeget adnak — *Keresztesi Béla* a termőhelyi osztályhoz tartozást az élőfakészlet és nem a jellemzőbb körlapösszegek vagy famagasságok alapján határolja el —, mint az ültetett akácok. Kedvezőtlen, sovány termőhelyeken ezzel szemben már az első sarjnedzedék életében is felismerhető a talaj csekély szervesanyag-készletének a felhasználódása, a közismert akácuntság jelentkezése, a termőhelyi osztályhoz tartozás leromló folyamata. Érdekes példákat hoz fel erre *J. Weck*: „Die Wälder der Erde“ című könyvében. Németország egyes részein az erdeifenyő növedéke az alom elhordása következtében $\frac{1}{3}$ -ra, a kedvezőtlen termőhelyekre ismételtelen telepített lucosok évi növedéke 12 m³-ről 2,5 m³-re csökkent.

De nézzük a gazdaságosság oldaláról is a kérdést. A fatömeg, a választékolás, az értékesítés adatait a bugaci és a kerekegyházi erdészetek tényleges eredményei alapján állítottam össze. Az elegyetlen akácokosok és fenyvesek erdősítési költségeiről (az V. tho. akácokosoknak termőhelyileg a III. tho. fenyvesek, a VI. tho. akácokosoknak a IV. tho. fenyvesek felelnek meg) a 4. táblázat állítható össze.

4. táblázat

A munka megnevezése	Akácokosokban	Fenyvesekben
	Ft/ha	
Talajelőkészítés mélyfordítással	2,300	2,300
A gép utáni haladó munkabére	80	80
Gyökérkiszédés	300	300
Csemetetültetés		
14,000 db/ha 2. é. magányi csemete	—	1,050
8,000 db/ha 1. é. magányi csemete	760	—
Ültetési költség á 8 fill./db	640	1,120
Egyéb költség	150	150
Ápolások		
Kapálás az 1. évben	900	900
Kapálás 3 éven át	3,000	—
Kapálás 4 éven át	—	3,600
Pótlások	470	3,520
Összesen	8,600	13,020

Fafaj és a fahasznalat módja	Összes kihatatal m ³	V á l a s z t é k o k										Értékesítési ár		
		szőlőkaró		bányafa	bányadorong	III. o. fűrészlök	rúdifa	karácsonyfa	tűzifa				részleteiben	összesen
		nőtt	vágott						akác		fenyő			
									dorong	rőzse	dorong	rőzse		
m ³												Ft		
Egység árak		525	748	600	700	650	540	15	150	77	100	62		
<i>Akácok V. tho.</i> <i>10 éves korig</i>														
Tisztítás	3	1	—	—	—	—	—	—	—	2	—	—	679	
Tarvágás	21	2	3	—	3	—	—	—	9	4	—	—	7,052	7,731
<i>20 éves korig</i>														
Tisztítás	3	1	—	—	—	—	—	—	—	2	—	—	679	
1. gyérités	5	2	—	—	—	—	—	—	1	2	—	—	1,354	
2. gyérités	11	1	—	—	3	—	—	—	4	3	—	—	3,456	
Tarvágás	53	—	2	12	6	—	—	—	27	6	—	—	16,408	21,897
<i>VI. tho.</i> <i>10 éves korig</i>														
Tisztítás	2	—	—	—	—	—	—	—	—	2	—	—	154	
Tarvágás	10	1	—	—	2	—	—	—	4	3	—	—	2,756	2,910
<i>20 éves korig</i>														
Tisztítás	2	—	—	—	—	—	—	—	—	2	—	—	154	
1. gyérités	3	1	—	—	—	—	—	—	1	1	—	—	752	
2. gyérités	5	—	—	—	2	—	—	—	2	1	—	—	1,777	
Tarvágás	29	—	1	7	3	—	—	—	14	4	—	—	9,456	12,139
<i>Fenyvesek III. tho.</i> <i>60 éves korig</i>														
Tisztítás	5	—	—	—	—	—	2	200	—	—	—	1	4,142	
1. gyérités	15	—	—	—	—	—	8	200	—	—	—	2	7,444	
2. gyérités	20	—	—	—	—	—	10	100	—	—	4	3	7,486	
3. gyérités	25	—	—	10	—	—	3	100	—	—	5	4	9,868	
4. gyérités	30	—	—	13	—	—	4	100	—	—	5	5	12,270	
Tarvágás	150	—	—	30	—	15	35	100	—	—	45	22	54,014	95,224
<i>IV. tho.</i> <i>60 éves korig</i>														
Tisztítás	4	—	—	—	—	—	1	200	—	—	—	1	3,602	
1. gyérités	10	—	—	—	—	—	2	200	—	—	1	2	4,324	
2. gyérités	15	—	—	—	—	—	8	200	—	—	1	2	7,544	
3. gyérités	20	—	—	—	—	—	10	100	—	—	4	3	7,486	
4. gyérités	25	—	—	10	—	—	3	100	—	—	5	4	9,868	
Tarvágás	112	—	—	20	—	5	35	100	—	—	32	17	39,904	72,728

A további számvetés során az erdősítések befektetéseit 1,5%-os kamattal a tarolás időpontjára számítottam át, míg egyszerűség kedvéért az időszakos fahasznalatok értékét mindenkor kamatozás nélkül vittem tovább. Az összehasonlítás alapját a fenyvesek 60 éves vágáskora szolgáltatja. Ezért az akácok befektetési-bevételi tételeit mindenkor háromszor 20 évi összegezésében is megadom. Minthogy a fennálló utasítások értelmében az V—VI. tho. akácokat sarjrol újítani nem szabad, az újraerdősítés költségeit mindenkor figyelembe kellett vennem.

Ezekután a bevételek és befektetések szembeállítására a 6. táblázat szerint alakul.

Felvethető fenyvesekben a karácsonyfa értékesítésének a kérdése. Elmaradása esetén III. tho. fenyvesekben 12 000,— Ft-tal, IV. tho. fenyvesekben 13 500 forinttal kellene a jövedelmet csökkenteni. Azonban még így is nagyobb a

F a f a j	Befektetés $p = 1,5\%$	Bevétel	Jövedelem
	Ft/ha		
<i>Elegyetlen akácokban V. tho.</i>			
10 éves korban	9,980	7,731	— 2,249
20 éves korban	11,583	21,897	+ 10,314
3 × 20 éves korban	34,749	65,691	+ 30,942
<i>Elegyetlen akácokban VI. tho.</i>			
10 éves korban	9,980	2,910	— 7,070
20 éves korban	11,583	12,139	+ 556
3 × 20 éves korban	34,749	36,417	+ 1,668
<i>Elegyetlen fenyvesekben III. tho.</i>			
60 éves korban	31,810	95,224	+ 63,414
<i>Elegyetlen fenyvesekben IV. tho.</i>			
60 éves korban	31,810	72,728	+ 40,918

fenyvesekből nyerhető jövedelem, mint amennyi az egyenlő értékű termőhelyen álló akácokból remélhető.

Igaz, pár éven belül annyi lesz a lucfenyő karácsonyfánk, hogy kiszoríthatja homoki erdőgazdasági tájainkon az ott termőhelyhonos erdei-fekete-fenyőt. De vajon helyes lesz ez így? Más árut kínál eladásra városokban az államosított kereskedelem, mint a falvak földművelésszövetkezeti boltja. Kár volna a népgazdaság érdekében végrehajtott fenyőerdősítéseink jövedelmezőségét önmagunkkal versenyezve csökkentenünk. Ez is a gazdaságosság számvetésének a kérdése.

Ha ki akarjuk a termőerő javításának, az alomkorhadás biztosításának a követelményeit is elégíteni, az akáccal elegyes fenyvesek telepítését kell választanunk. Az V. tho. akácok helyén a 20%-ban akáccal elegyes fenyveseket kell kialakítani, míg a jelenleg VI. tho. akácokat a 10%-ban akáccal elegyített fenyvesek fogják felváltani. A költségtényezők alakulásáról a 7. táblázat ad tájékoztatást.

7. táblázat

F a f a j	Befektetés $p = 1,5\%$	Bevétel	Jövedelem
	Ft/ha		
III. tho. fenyő — V. tho. akác	29,919	89,317	+ 59,398
IV. tho. fenyő — VI. tho. akác	30,877	69,097	+ 38,220

Mindig kedvezőtlenebb az akáccal elegyes fenyvesek jövedelmezősége, mint az elegyetlen fenyveseké. Magyarázat: az akác fatömege mindig alacsonyabb, jöllehet 60 év alatt háromszor szálalnánk ki a fenyők közül az akácokat és csak egy alkalommal kellene azokat újra telepítenünk. Vállalnunk kell azonban a jövedelemkiesést, ami az összecszerűen most még ki sem fejezhető termőerőjavulásban, megtartásban találja meg az ellenértékét. Vizsgálunk kell azonban a homoki fenyőültetések költségalakulását annnyival is inkább, mert egyre több termőhelyterképezésünk utal a másként nem erdősíthető, mezőgazdaságilag tényleg nem hasznosítható területek hatalmas kiterjedésére.

A homoki fenyőültetések költségeit az egységnyi terület 2,5—3-szoros telepítése, ismétlése okozza. Keresve a magyarázatot, elsősorban a Duna—Tisza közti homokhát erdőgazdasági tájaira vonatkoztatva, azt az alábbiakban lehetne pontokba foglalni.

1. A legfelső, 30 cm-es homokréteg fiziológiai kiszáradása következtében sokszor 90%-ban is elpusztulnak az ültetett csemeték, miközben a szél, a fény és a hőmérséklet talajfelszíni emelkedésének eredőhatása halálgyűrűt perzselhet a csemeték gyökfőjére. Növeli a csemeték pusztulását a homok mozgásba lendülése: a homokverés, a csemeték be- vagy kitakarása. Ellenszere az árkos, vagy a megfelelően végrehajtott mélyművelés, a szélvédelem biztosítása.

2. Nem irtotta ki, sőt terjesztette a gyomnövényeket, közöttük is elsősorban a hírhedt csillagpázsitot (*Cynodon dactylon*) a helytelenül végzett talajelőkészítés. Az egyre fokozódó gyökérversengésben mindig a csemeték húzzák a rövidebbet.

3. Elégtelen a kapálások száma, s nem nyújt védelmet a terjeszkedő tarackgyökerekkel szemben.

4. Gazdasági számítással alá nem támasztott, helytelen okoskodással (tápanyaghiány, költség-többlet), alacsonyra szabtuk az egységnyi területre ültendő csemeték számát, holott a pótlások során a többszörösét ültettük el végül anélkül, hogy számukra a talajelőkészítésnek a továbbiakban egyre csökkenő hatását kezdettől fogva minden esetben biztosítottuk volna. Kevés számú csemetével csak jó termőhelyeken erdősíthetünk. A homoki tájak fenyőültetéseiben 100×50 cm-es hálózatot kell választanunk.

5. A talajelőkészítést követő 4. év elteltével kidobott pénz minden pótlás. Ha nem maradt addigra a záródást legalább ligetesen biztosítani képes csemeték a területen, helyesebb a sikeresnek nem mondható erdősítést kiszántani és rendes talajelőkészítést követően előlről kezdeni azt.

6. Nem gondoskodunk a szélvédelemről, amit elsősorban a területi tervezés állományvédelmével biztosíthatunk. Elődeink a holt sövények kiterjedt alkalmazásával védték ültetéseiket. Ma feledésbe merültek elért eredményeik.

7. Még mindig tájidegen, a Dunántúlról hozott csemetékkel végezzük a homoki fenyőtelepítések egy részét. Miért csak annyira hirdetjük a környezet-hatás szőzra fontos felismeréseit?

8. Nagy a pajor- és még több a vadkár. Utóbbi ellen fenyőültetéseinkben a tavaszi, irányító rügytördelésekkel is harcolnunk kellene a már megrágott csemeték ösztönzése során.

9. Nem hasznosítjuk eléggé új erdőtelepítéseink talajelőkészítése során az 1—2 évig tartó mezőgazdasági előhasználatok lehetőségeit. Azokkal a nyers-homok átdolgozását, vízraktározó képességének átmeneti, arra az időre szóló megjavítását hanyagoljuk el, amelyre a begyökeresedő csemetének leginkább szüksége volna.

10. Túlteng mindenütt a feketefenyő indokolatlan ültetése. Közismert, hogy az erdefenyő kezdetben gyorsabban nő, hamarabb zárja védekezően árnyalva maga alatt a talajt. Miért nem karoljuk fel jobban az ültetését?

Persze, sok minden történik napjainkban, amivel egyre inkább mérsékelni tudjuk a fenyőültetések költség-szükségletét. Horváth László mind nagyobb területen alkalmazott árkos ültetése pontosan az indulás éveiben ejti ki a költséges pótlásokat s teszi egyelőre az enyhén hullámos, homoki formakincs nélküli táj típusunkon vállalhatóvá a fenyőtelepítéseket. Azt, hogy mennyire lesz ez a módszer hasznosítható a buckás területek erdőtelepítése során, a következő években kell majd bizonyítanunk.

Buckás területeinken eredménnyel kecsegtető a fenyő elegyítésére alkalmas lombfa ökotípusok felkutatása is. Legutóbb Felsőtolvajoson találtunk egy magot bőven termő, a legsilányabb homokháton kisebb-nagyobb foltokba tömörülő nyárállományt, melyet különleges, kanálformára homorodott, bürszerű, haragosan olívvzöld levélfelülete miatt *babérlevelű nyárfának* keresztelünk el. Valójában a fehérynár egy megjelenési formájáról van szó (*Populus alba forma laurifolia*), mely megfelelő termőhelyen — pl. Ágasegyházán, Kunadacson — szálegyenes törzseket és komoly famagasságokat érhet el.

Jól tudom, hogy csak az eljövendő évek igazolhatják a szárazságtűrő ökotípusokhoz kapcsolódó feltevéseinket, de ilyenek nélkül helyben taposunk csupán. Ha nem is lesz minden meglátásunk „termőhelyálló“ a jövőben, akadhat az ökotípusjelöltek között olyan, amely a homokfásítás verejtékes munkáját egykor megkönnyítheti.

Minél több a fenyvesünk, annál érezhetőbb lesz a károsítók jelentkezése is. Mert van belőlük elegendő. Lengyelország, Németország őshonos erdei-fenyveseiben évről évre ismétlődő költségtényező a rovarkárosítók elleni, megelőző védekezés. Legutóbb a *Lophodermium* terjeszkedéséről olvastam egy vészkiáltást. Az idén már poroznunk kellett a *Diprion pini* álhernyóit és el fog következni az idő, amikor a többi károsító is ellepetheti fenyveseinket.

A leghathatósabb védekezés mindenkor az egészséges, elegyes fenyvesek kialakítása lesz. Azonban a jelenlegi rontott állománynak számító akácok helyén az akáccal, esetleg a babérlevelű fehérynárral is elegyes fenyvesek vehetők fel majdan a jelentkező rovardulásokkal a küzdelmet. A burgonyát is ellepte a Kolorádó-bogár, mégsem hagytuk abba a burgonya költségesebbé vált termesztését.

Nagyra értékelem *Keresztesi Bélának* hozzám intézett felszólítását. Ez a járható út, melyen a „kézenfekvőnek“ látszó állításainkat a bizonyításra alkalmas eljárás tisztító tűzében a végrehajtást végző szakemberek bírálata elé teregethetjük.

Ne bélyegezzünk azonban akácellenesnek egyetlen jószándékú szakembert sem azért, mert a rossz akácok felcserélését sürgeti. Csak ártunk az akáctelepítés gondolatának, ha fenntartjuk és védelmezzük az egykori, helytelen fajajválasztás eredményeként értéket alig képviselő állományait és használunk akkor, ha a kedvezőtlen termőhelyeken fenyvesekbe elegyítjük az akácokat.

Az Országos Erdészeti Egyesület Szegeden megválasztott új elnöksége július 21-én tartotta első ülését, s az elnökség tagjai sorából megválasztották a tisztségviselőket. Elnök: *Madas András*, alelnökök: *Keresztesi Béla*, *Kocsárdy Károly*, főtitkár: *Sali Emil*, főtitkárhelyettes: *Fekete Gyula*, Az ERDŐ Szerkesztőbizottságának elnöke: *Keresztesi Béla*, Erdészeti Gazdaságtani Bizottság elnöke: *Madas András*, Oktatási Bizottság elnöke: *Szücs Ferenc*, Szervezési Bizottság elnöke: *Sittkey János*, Külügyi Bizottság elnöke: *Nyirádi Lajos*, Erdőfeltárási Szakcsoport vezetője: *Pankáti Gábor*, Erdőművelési Szakcsoport

vezetője: *Holdampf Gyula*, Fásítási Szakcsoport vezetője: *Fekete Gyula*, Gépesítési Szakcsoport vezetője: *Palócz József*.

Az Elnökség értékelte a június 28–30-án Szegeden megrendezett vándorgyűlést és köszönetét fejezte ki *Boda József* elvtársnak, a Csongrád megyei Állami Erdőgazdaság igazgatójának és *Forgó László* elvtársnak a Szegedi Vízügyi Igazgatóság vezetőjének, azért a körültekintő és gondos szervező munkájáért, amelynek eredményeként a vándorgyűlés résztvevőinek gazdag élményekben volt részük.

Az elnökségi ülés részletes ismertetésére következő számunkban visszatérünk.